

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8Co/59/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7920201157
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Agnesa Hricová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7920201157.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Agnesy Hricovej a členov senátu Mgr. Miloša Greguša a JUDr. Denisy Novotnej Mlinárčikovej v právnej veci navrhovateľa A. B. nar. X.XX.XXXX bývajúceho na C. D. E. XXXX/XX F. A. právne zastúpeného JUDr. Zuzanou Gazdičovou advokátkou so sídlom AK na ul. Štefánika č. 2393/29 v Trebišove a povinnej G. B. nar. XX.X.XXXX bývajúcej na H. D. E. XX/XX F. I. právne zastúpenej JUDr. Stanislavom Bovanom advokátom so sídlom AK na ul. Štefánika č. 1161/184 v Trebišove v konaní o určenie výživného o odvolaní povinnej proti rozsudku Okresného súdu Trebišov z 8.12.2020 č.k. 8Pc/12/2020-69 v spojení s dopĺňacím rozsudkom Okresného súdu Trebišov z 13.10.2021 č.k. 8Pc/12/2020-110 takto

rozhodol:

M e n í rozsudok v napadnutom výroku o určenie výživného tak, že zaväzuje povinnú prispievať navrhovateľovi 120 Eur mesačne od 17.3.2020 do budúca vždy do 15. dňa v mesiaci vopred.

M e n í rozsudok v napadnutom výroku o dlžnom výživnom tak, že dlžné výživné za obdobie od 17.3.2020 do 30.11.2020 v sume 1.018,06 Eur povoľuje povinnej splácať navrhovateľovi s bežným výživným po 50 Eur mesačne s tým, že nezaplatenie čo i len jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol nasledovne:

I./ G. B. je povinná platiť A. B. výživné vo výške po 120,- € mesačne od marca 2020.

II./ Dlh na výživnom za obdobie od 01.03.2020 do 30.11.2020 vo výške 1.080,- € sa G. B. povoľuje splácať v mesačných splátkach po 50,- € spolu s bežným výživným od právoplatnosti tohto rozsudku.

III./ Výživné je povinná platiť k rukám navrhovateľa vždy do 15-teho dňa, toho ktorého mesiaca.

IV./ Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Krajský súd v Košiciach uznesením zo 17.9.2021 č.k. 8Co/22/2021-103 vrátil vec súdu prvej inštancie, pretože nerozhodol o celom predmete konania.

3. Súd prvej inštancie po vrátení veci doplnil rozsudok dopĺňacím rozsudkom z 13.10.2021 č.k. 8Pc/12/2020-110 o výrok V. v takomto znení: V prevyšujúcej časti sa návrh zamietá.

4. Z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, že súd prvej inštancie rozhodoval o návrhu doručenom súdu dňa 17.03.2020, ktorým navrhovateľ žiadal zaviazat' svoju matku - povinnú, aby mu platila výživné po 250,- € mesačne, pretože ako študent gymnázia nie je schopný sám sa živiť a je výživou odkázaný na rodičov. Otec, u ktorého žije, si svoju vyživovaciu povinnosť plní dobrovoľne. Povinná na jeho výživu neprispieva žiadnou sumou. Z vyjadrenia povinnej matky zistil, že je schopná platiť synovi výživné v maximálnej

výške po 50,- € mesačne, a to vzhľadom na svoje zárobkové možnosti a svoje každomesačné výdavky. Z rozsudku tunajšieho súdu č.k. 8P/28/2013-32 zo dňa 07.08.2013 zistil, že navrhovateľ bol ešte ako maloletý zverený pri rozvoze manželstva rodičov na základe schválenej rodičovskej dohody do osobnej starostlivosti matky (ďalej len „povinná“) so záväzkom otca platiť na jeho výživu sumu po 150,- € mesačne. V čase rozhodovania bol žiakom 7. ročníka základnej školy. Matka (povinná) pracovala ako zdravotná sestra v zubnej ambulancii so zárobkom 320,- € mesačne. Otec bol zamestnaný ako profesionálny vojak vo VÚ Kuchyňa pri Malackách. V práci dosahoval zárobok 1.100,-€ mesačne. Obaja rodičia mali vyživovaciu povinnosť len k vtedy ešte maloletému A.. Pod spisovou značkou 11 P 15/2014 sa na tunajšom súde viedlo konanie o návrhu povinnej na zvýšenie výživného na vtedy ešte mal. A.. Povinná vzala v priebehu konania návrh späť a súd konanie zastavil uznesením zo dňa 14.05.2014. Z výpovede navrhovateľa zistil, že pre nezhody s povinnou odišiel z jej domácnosti a už rok býva v dome svojho otca v A.. S matkou neudržiava žiaden kontakt a ona sa žiadnym spôsobom nepodieľa na jeho živote. V marci 2020 bol študentom 3. ročníka Gymnázia na ulici Komenského 32 v Trebišove, kde v septembri 2020 nastúpil do posledného maturitného ročníka. Do školy dochádzal denne zo A. autobusom za 25,- € mesačne. Na jar 2020 a teraz od konca októbra 2020 študuje dištančnou formou z domu tak, ako ostatní študenti v súvislosti s epidemiologickou situáciou. Má bežné výdavky na bývanie, stravu, ošatenie, školské pomôcky (nákup cudzojazyčných učebníc, ISIC karta a iné), školské aktivity (krúžky, školské projekty, exkurzie), voľno-časové aktivity, telefón. Po ukončení gymnázia chce pokračovať v štúdiu na Vysokej vojenskej škole v L. Mikuláši. Už teraz sa pripravuje na fyzické testy tak, že chodí do fitnes s výdavkom do 30 Eur, kupuje si výživové doplnky a športové oblečenie. Z výpovede povinnej zistil, že žije v obci I. vo vlastnom staršom rodinnom dome. V dome žije aj jej partner J. I. a ich spoločná dcéra G. I., nar. XX.XX.XXXX. Má za to, že navrhovateľ od nej odišiel k otcovi za lepším materiálnym zabezpečením, ktoré mu nevedela poskytnúť. Od odchodu sa syn s ňou nekontaktuje. Od roku 2018 pracuje v spoločnosti AlaDent s.r.o. v Novom Ruskove ako zdravotná sestra. Pri odpracovaní plného mesiaca povinná v roku 2019 dosiahla priemerný čistý mesačný zárobok 630,- €. V roku 2020 dosiahla za mesiace január, február, jún, júl, august a september 2020 priemernú mzdu 668,- €. V marci 2020 mala odpracovaných len 10 dní a zarobila 342,- €. K tomuto jej príjmu je potrebné pripočítať nemocenské dávky vyplatené Sociálnou poisťovňou ako pandemická OČR vo výške 209,- €. V apríli 2020 bola povinná v práci len jeden deň a zarobila 32,- €. Sociálna poisťovňa jej vyplatila 393,- €. V máji 2020 dostala povinná za odpracovaných 12 dní mzdu 471,- € a od Sociálnej poisťovne dostala 170,- €. Do výdavkov povinnej patrí úhrada inkasa 210,- €, 250,- € strava, 30,- € hygiena, lieky 10,- €, internet a televízor 30,- €, 20,- € telefón. Rodina musí každý mesiac kupovať pitnú vodu. Dcéra G. je od septembra 2020 žiačkou 1. ročníka ŽS v Trebišove a má bežné výdavky. Zo svedeckej výpovede J. I. súd zistil, že pracuje v spoločnosti Elektroconnect s.r.o. v Trebišove ako skladník so zárobkom 560,- €. Z rozvedeného manželstva má dospelú dcéru B., nar. XX.XX.XXXX, ktorá je telesne postihnutá a nie je schopná sama sa živiť. Žije s matkou vo F. K.. Pri rozvoze bol zaviazaný platiť na jej výživu sumu po 40,- € mesačne. Dcéra raz mesačne trávi víkend u neho v I., kde jej zabezpečuje všetky potreby a tak si plní voči nej vyživovaciu povinnosť. S povinnou zrekonštruovali interiér jej rodinného domu, na čo on prispel väčšou sumou. Z pôžičky kúpili dcére G. notebook a na pôžičku si kúpili aj kuchynský robot. Otec navrhovateľa L. B., nar. XX.XX.XXXX pôsobí stále ako profesionálny vojak vo VÚ Kuchyňa- Malacky, kde dochádza zo A. na pracovný týždeň. Jeho aktuálna mzda je podľa navrhovateľa vo výške 1.800,- €. Je ženatý. Manželka M. B. pracuje ako referentka na Regionálnom úrade verejného zdravotníctva v Trebišove. Zarobí mesačne do 1.000,- €. Otcovi pribudla vyživovacia povinnosť k 3 ročnému synovi N., ktorý navštevuje Materskú škôlku v Sečovciach. V rodinnom dome žijú aj dve dcéry terajšej otcovej manželky, a to 21 ročná B., ktorá je nezamestnaná a 16 ročná O., ktorá je žiačkou Strednej zdravotnej školy v Michalovciach. Náklady na domácnosť sú vo výške 180,- € za elektrinu, 50,- € za plyn. Ostatné výdavky rodiny sú bežné.

5. Zistený skutkový stav posúdil podľa § 62, § 75 ods. 1, § 77 ods. 1 zák. č. 36/2005 Z.z. o rodine a dospel k záveru, že návrh na určenie výživného je dôvodný. Menovaný sa v súčasnosti pripravuje na svoje budúce povolanie štúdiom na strednej škole. Výživou je odkázaný na rodičov. Povinná si svoju vyživovaciu povinnosť voči synovi neplní dobrovoľne. Navrhovateľ vlastný príjem nemá. Všetky jeho potreby zabezpečuje jeho otec. Je pravdou, že medzi povinnou a navrhovateľom sú v súčasnosti narušené vzťahy, nejedná sa však o konflikt takého rozsahu, pre ktorý by bolo v rozpore s dobrými mravmi priznať navrhovateľovi voči povinnej výživné. Navrhovateľ sa voči povinnej nedopustil takého konania, za ktoré by bol priestupkovo alebo trestnoprávne zodpovedný. Vychádzajúc zo základných princípov určovania výživného uvedených v ust. § 75 ods. 1 Zákona o rodine zaviazal povinnú platiť synovi výživné od podania návrhu vo výške po 120,- € mesačne, a to za celé obdobie od začatia

súdneho konania až do budúca. Je pravdou, že povinná nepracovala v marci, apríli a máji 2020 na plný úväzok, boli jej však ku mzde vyplácané nemocenské dávky, takže sa nejednalo o výraznú zmenu pomerov na jej strane. Má za to, že povinnou navrhované výživné po 30 alebo po 50,- € je neúmerne nízke k jej možnostiam a nezodpovedá ani potrebám navrhovateľa, ktorý je študent strednej školy. Na druhej strane podľa názoru súdu nie je v možnostiach povinnej platiť navrhovateľovi ním žiadané výživné po 250,- €, a to pri zohľadnení jej príjmu 660,- € mesačne, ktorý dosahuje ako mzdu v profesii zdravotnej sestry, ktoré povolanie vykonáva od ukončenia strednej zdravotníckej školy. Jedná sa teda o zárobok, ktorý povinná dosahuje na základe svojich schopností a možností. Tiež bolo potrebné zohľadniť skutočnosť, že povinná má ďalšiu vyživovaciu povinnosť k 6 ročnej dcére, ktorá navštevuje základnú školu a musí aj jej zabezpečovať potreby. Povinná však neznáša sama náklady terajšej domácnosti, pretože na týchto sa podieľa aj jej partner, ktorý pracuje v riadnom pracovnom pomere. Pri rozhodovaní o návrhu vzal súd v úvahu aj to, že výživu navrhovateľa je povinný zabezpečovať aj jeho otec L. B., ktorý dosahuje vo svojom povolaní profesionálneho vojaka mzdu v raz takej výške ako je mzda povinnej. Je tak v jeho možnostiach podieľať sa na zabezpečovaní potrieb navrhovateľa vo väčšom rozsahu, a to aj za situácie, že aj jemu pribudla ďalšia vyživovacia povinnosť. Výšku výživného pre navrhovateľa súd určil aj s prihliadnutím na jeho aktuálne náklady potrebné na uspokojovanie jeho potrieb ako je bývanie, stravovanie, ošatenie, hygienické potreby, zdravotnú starostlivosť, školské potreby, preprava, poplatky, mobilný telefón. Navrhovateľ okrem týchto bežných výdavkov nemá iné zvýšené výdavky. V roku 2020 študuje na gymnáziu prevažne v dištančnej forme. Platby na doučovanie, o ktorých sa zmienil navrhovateľ ako o svojom výdavku, sú len v rovine teoretickej a súd ich nevzal v úvahu uplatniac zásadu rozhodovania podľa stavu ku dňu vyhlásenia rozsudku. Keďže povinná neplatila synovi žiadne výživné, vznikol jej za obdobie od podania návrhu v marci 2020 do konca novembra 2020 na výživnom pre navrhovateľa dlh vo výške 1.080,- € (120,- € mesačne krát 9 mesiacov). Tento dlh súd povolil povinnej splácať s bežným výživným po 50,- € mesačne. Povinná tak dlh vyrovná za 22 mesiacov, s čím súhlasil aj navrhovateľ.

6. Proti tomuto rozsudku okrem výroku o zamietnutí návrhu v prevyšujúcej časti podala v zákonnej lehote odvolanie povinná s návrhom, aby ho odvolací súd zmenil a určil jej výživné v rozsahu 50 Eur mesačne od marca 2020. Namietala, že navrhovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal svoje výdavky a súd vychádzal len z jeho tvrdení. Nie je jej zrejme, akým spôsobom má chápať výdavok navrhovateľa na bývanie v rozsahu 35 Eur, t.j. či skutočne platí otcovi takúto čiastku, keďže je to v rozpore s tým, čo uvádza otec, že mu zabezpečuje všetky jeho potreby. Spochybnila výdavky navrhovateľa na cestovné, obedy v školskej jedálni, školské aktivity, pretože ich navrhovateľ určite nevynakladá pre existujúcu situáciu s Covidom – 19. Tiež nie je zrejme, či navrhovateľ samostatne uhrádza náklady na internet v sume 20 Eur mesačne, ktoré vyčíslil. Ostatné výdavky navrhovateľa na obuv v sume 40 Eur mesačne, oblečenie v sume 50 Eur mesačne, lieky, vitamíny a doplnky v sume 20 Eur mesačne považuje za nadštandardné. Je toho presvedčenia, že určené výživné nie je primerané jej zárobkovým možnostiam pri cca 3 násobnom príjme navrhovateľovho otca. Zdá sa jej nespravodlivé, že otec mal na navrhovateľa určené výživné v sume 150 Eur mesačne keď zarábala 1.200,- Eur, kým ona musí zo svojho takmer polovičného príjmu platiť 120 Eur mesačne. Výživné by pritom nemalo byť určené tak, že vedie k existenčným problémom povinného rodiča. Poukázala na to, že pracuje v stomatologickej ambulancii s príjmom 630 Eur mesačne a má ešte ďalšiu vyživovaciu povinnosť na maloletú dcéru. Výdavky, ktoré vynakladá sú 210 Eur mesačne na inkaso, 250 Eur mesačne na stravu, 30 Eur mesačne na hygienu, 70 Eur mesačne na cestovné, 50 Eur mesačne na pitnú vodu, 10 Eur mesačne na lieky, 30 Eur mesačne na internet a televíziu, 20 Eur mesačne na telefón, 35 Eur kvartálne za splátky úveru na tablet pre maloletú. Jej druh, s ktorým žije v spoločnej domácnosti, dosahuje čistý príjem 560 Eur mesačne. Výdavky na maloletú pozostávajú z výdavkov na stravu, hygienu, školné a výdavky na mimoškolské aktivity spolu v sume 150 Eur mesačne. Okrem toho ešte platia odpad, jej druh má vyživovaciu povinnosť vo výške 60 Eur mesačne, výdavky na cestovné 70 Eur mesačne a náklady na údržbu domu sú 60 Eur mesačne. Po úhrade všetkých oprávnených výdavkov jej neostane takmer žiadna použiteľná finančná hotovosť. Jej celková situácia bola práve dôvodom, prečo navrhovateľ odišiel k otcovi. Jej príjem je len skromný a nebola schopná plniť prania navrhovateľa na značkové oblečenie a elektroniku a pod., čo bolo dôvodom ich konfliktov.

7. Navrhovateľ vo vyjadrení k odvolaniu povinnej navrhol potvrdiť rozsudok v napadnutom výroku ako vecne správny. K námietkam povinnej uviedol, že jeho otec mu uspokojoval všetky jeho výdavky, pretože povinná mu doposiaľ neprispela ani cent. Uviedol, že keď mu po dosiahnutí plnoletosti začal otec posielat výživné na jeho účet, povinná od neho požadovala, aby jej prispieval na bývanie sumou 113

Eur mesačne, čo mal byť 1 podiel na všetkých výdavkoch domácnosti. Keď povinnej povedal, že s tým nesúhlasí, požiadala ho, aby sa odsťahoval k otcovi, čo aj urobil. K námietkam povinnej, v ktorých spochybňovala jeho výdavky na stravu v škole, školské aktivity a cestovné uviedol, že návrh podával v čase, keď nikto ešte nemohol ani len tušiť, že dôjde k pandémie celosvetových rozmerov. Skutočnosť, že sa momentálne nestravuje v školskej jedálni ešte neznamená, že sa mu znížil výdavok na stravu, pretože sa stravuje doma. Dodal, že aj výučba jeho nevlastnej sestry prebieha dištančnou formou, takže aj povinnej odpadli výdavky, ktoré vyčíslňovala vo svojom odvolaní. Práve v dôsledku pandémie ani nepodal proti rozsudku odvolanie. Má za to, že svoje výdavky riadne zdokladoval a odôvodnil, ak by tomu tak nebolo, súd prvej inštancie by ho vyzval na doplnenie. Podotkol, že v súlade s platnou súdnou praxou sa bežné výdavky nepreukazujú, pretože súdu je všeobecne známa ich výška. K časti, v ktorej povinná porovnávala svoje výživné s výživným, ktoré mal určené jeho otec uviedol, že výživné bolo určené ešte v roku 2013, keď bol maloletý a jeho potreby boli omnoho nižšie, ako sú v súčasnosti. Výživné v určenom rozsahu 120 Eur mesačne je minimálne v porovnaní s jeho skutočnými výdavkami. Nepopiera, že povinná má ďalšiu vyživovaciu povinnosť, no tú má aj jeho otec. Podotkol, že zatiaľ čo domácnosť povinnej tvoria 3 osoby, domácnosť, v ktorej žije tvorí 6 osôb, takže aj náklady otca sú neporovnateľne vyššie, ako náklady povinnej. Podľa jeho vedomostí druh povinnej neuhrádza na svoju staršiu dcéru žiadne výživné a sumu 60 Eur, ktorú má vynaložiť počas jedného víkendu v mesiaci, kedy sa o ňu stará, považuje za nereálnu a značne nadhodnotenú. To, že odišiel od povinnej, nemalo nič s jej sociálnou a finančnou situáciou. Poprel, že by si vyžadoval od povinnej značkové oblečenie a elektroniku. Doslova sa hanbí za to, že sa musí súdiť s vlastnou matkou. Skutočným dôvodom, pre ktorý sa od povinnej odsťahoval, bolo jej neustále kontrolovanie, nerešpektovanie súkromia a jeho názorov. Jediné, čo povinnú zaujímalo, boli jeho známky. Nie raz sa stalo, že ho povinná začala v amoku biť, hodila po ňom stoličku, ale aj tablet, ktorý sa rozbil, z čoho ho následne obvinila. Dokonca na neho vytiahla aj kuchynský nôž a naháňala ho s ním po dome. Povinná bola panovačná a stalo sa, že keď sa pohádali, zakázala mu jesť celý deň, niekedy aj dva dni nič nejedol. Vykrikovala, že je to jej jedlo a keď chce jesť a piť, musí si zarobiť a kúpiť si.

8. Povinná v odvolacej replike zotrvala na svojom odvolaní. Navrhovateľ v podstate potvrdil, že otec mu hradí bývanie, t.j. takýto výdavok navrhovateľ v skutočnosti nemá. Poprela, aby od neho požadovala 113 Eur mesačne za úhradu výdavkov na bývanie, keď bol v jej domácnosti. Práve jej snaha o to, aby sa navrhovateľ lepšie učil bola dôvodom hádok a vyústila do odchodu navrhovateľa zo spoločnej domácnosti. Navrhovateľ potvrdil, že v súčasnosti nemá výdavky na cestovné, školské potreby a aktivity. Ostala šokovaná, čo tvrdil navrhovateľ o jej správaní sa voči nemu. Je pre ňu nepochopiteľné, ako sa mohol znížiť k takým klamstvám a opísať ju doslova ako tyrana. Nevie, či si uvedomuje, čo robí, práve jeho záujem o ňu je nulový napriek tomu, že sa ho snažila niekoľkokrát kontaktovať.

9. Navrhovateľ v odvolacej duplike zotrval na svojom návrhu, aj vyjadrení. Uviedol, že je študentom posledného ročníka, kedy už výučba prebieha prezenčne od apríla 2021. Poznamenal, že vždy riadne reagoval na telefonáty a sms povinnej. Dodal, že povinná mu doposiaľ neprispieva na výživu.

10. Ďalšie vyjadrenia vo veci neboli podané.

11. Výrok rozsudku o zamietnutí návrhu v prevyšujúcej časti nebol odvolaním napadnutý, nadobudol právoplatnosť, preto nebol predmetom odvolacieho konania (§ 367 ods. 2 CSP).

12. Konania vo veciach výživného plnoletých osôb sa prejednávajú a rozhodujú podľa Zákona č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“).

13. Podľa § 2 ods. 1 CMP, na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

14. Podľa § 388 Zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

15. Odvolací súd preskúmal napadnuté výroky rozsudku súdu prvej inštancie aj s konaním, ktoré im predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z § 65 a § 66 CMP bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že súd prvej inštancie síce dostatočne zistil skutočný stav, posúdil ho podľa správnych ustanovení Zákona o rodine a Civilného mimosporového poriadku, a určil výživné v primeranom rozsahu, no nesprávne určil jeho počiatok od marca 2020. Povinná v odvolaní neuviedla žiadne podstatné skutočnosti, ktoré by spochybňovali závery

súdu prvej inštancie ohľadom rozsahu výživného, pričom jej odvolacia argumentácia je takmer totožná s obranou v konaní na súde prvej inštancie, s ktorou sa súd v napadnutom rozsudku vysporiadal. Úvahy súdu prvej inštancie týkajúce sa posúdenia príjmov povinnej, ako aj jej celkových majetkových pomerov a životnej úrovne, z ktorých súd prvej inštancie vychádzal pri rozhodovaní o určení výživného, nie sú svojvoľné, ale vychádzajú z ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. To, že rozhodnutie súdu a úvahy, ktorými sa riadil pri jeho vydaní, nie sú v súlade s predstavami povinnej, nečinia rozsudok nesprávnym, nezákonným či neodôvodneným.

16. K odvolacím námietkam povinnej odvolací súd uvádza, že odôvodnené potreby detí v rovnakom veku a na rovnakom stupni školskej dochádzky sú spravidla rovnaké, pokiaľ nie sú v určitom konkrétnom prípade zvýšené v dôsledku zhoršeného zdravotného stavu, finančne náročnej záujmovej alebo športovej činnosti, prípadne, ak rozumové schopnosti dieťaťa odôvodňujú nadštandardné vzdelávanie. To znamená, že bežné potreby dieťaťa nevybočujúce z rámca potrieb iných detí v tomto veku a na rovnakom stupni školskej dochádzky je možné považovať za všeobecne známu skutočnosť a nie je potrebné ich osobitne dokazovať. Keďže navrhovateľom prezentované výdavky v súvislosti so zabezpečením všetkých jeho odôvodnených potrieb nevybočujú z rámca bežných potrieb iných detí na rovnakom stupni školského vzdelávania, o ich výške nemal pochybnosti ani odvolací súd a túto nebolo potrebné osobitne dokazovať. Určené výživné 120 Eur mesačne je tak nízke, že nepokrýva ani najzákladnejšie potreby plnoletého navrhovateľa, preto sú odvolacie námietky povinnej spochybňujúce rozsah odôvodnených potrieb navrhovateľa bez právneho významu. V neprospech povinnej vyznieva aj tá časť jej odvolania, kde vyčísluje odôvodnené potreby svojej maloletej dcéry na mimoškolské aktivity, stravu, hygienu a školné na prvom stupni základnej školy v sume 150 Eur mesačne a na druhej strane dokáže spochybňovať opodstatnenosť rovnakých potrieb u navrhovateľa študujúceho v posledných ročníkoch strednej školy a namieta primeranosť určeného výživného len na 120 Eur mesačne.

17. Odvolací súd je toho presvedčenia, že je v možnostiach a schopnostiach povinnej prispievať na výživu navrhovateľa 120 Eur mesačne aj pri existencii jej ďalšej vyživovacej povinnosti voči maloletej G.. Argumentácia povinnej rozsahom vlastných nevyhnutných výdavkov pôsobí vo vzťahu k sume priznaného výživného nevyvážene a dovoľuje skôr záver, že subjektívne vnímanie vlastnej životnej situácie jej bráni objektívne posúdiť rozsah odôvodnených potrieb navrhovateľa. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že výživné pre dieťa má prednosť pred inými výdavkami rodičov. Každý rodič má povinnosť v prvom rade zabezpečiť výživu svojho dieťaťa a až následne má právo využiť zostávajúce finančné prostriedky na uspokojenie svojich vlastných potrieb. Odvolací súd neakceptoval tvrdenia povinnej, že ju určené výživné dostane do existenčných problémov, pretože navrhovateľ býval u povinnej pred podaním návrhu a už vtedy si jeho odôvodnené potreby zjavne museli vyžadovať viac financií, než aké povinná navrhuje priznať v tomto konaní. Pokiaľ povinná namietala neúmernosť určeného výživného v porovnaní s výživným, ktoré bolo určené otcovi, keď zarábala 1.200,- Eur mesačne (v skutočnosti zarábala 1.100 Eur – pozn. odvolacieho súdu), odvolací súd poukazuje na to, že každé jedno rozhodnutie o výživnom na dieťa je založené na riešení čisto individuálnych otázok, ktoré nemôže byť považované za pravidlo pre iné prípady (porovnaj 5Cdo 87/2017). Pri posúdení a zhodnotení zákonom stanovených východísk na určenie výživného súd nepostupuje len podľa výšky príjmu povinného, ale diferencovane a nezotrváva na určitých striktných hraniciach (porovnaj 8Cdo 50/2017). Odvolací súd považuje za potrebné dodať, že v čase, keď bolo otcovi určené výživné na 150 Eur mesačne, mal navrhovateľ len 11 rokov, bol žiakom druhého stupňa základnej školy a mal úplne iné zloženie výdavkov, ako v súčasnosti, keď má 20 rokov a končí strednú školu. Okrem toho, z pripojeného spisu je zrejmé, že otec mal v čase určenia výživného pri rozvoze omnoho vyššie oprávnené výdavky, ako má v súčasnosti povinná, ktorá navyše žije v spoločnej domácnosti so svojím druhom, ktorý má tiež povinnosť podieľať sa na spoločných výdavkoch domácnosti a na vyživovacej povinnosti voči maloletej G.. Priznanie výživného v navrhovanej výške 50 Eur mesačne by podľa názoru odvolacieho súdu znamenalo neúmerne posunúť väčší podiel zodpovednosti za duševný a fyzický rast navrhovateľa na jeho otca, ktorý si riadne a v omnoho väčšom rozsahu ako povinná plní svoju vyživovaciu povinnosť, čo by bolo nepochybne v rozpore aj s relevantnými ustanoveniami Zákona o rodine.

18. Podľa § 155 CMP, konanie (vo veciach výživného plnoletých osôb) sa začína len na návrh.

19. Podľa § 77 ods. 1 Zák. o rodine, právo na výživné sa nepremlčuje. Možno ho však priznať len odo dňa začatia súdneho konania.

20. Dňom začatia súdneho konania vo veciach výživného plnoletých osôb sa považuje deň, kedy došiel súdu návrh na určenie výživného. V predmetnej veci navrhovateľ podal návrh na určenie výživného dňa 17.3.2020. Určiť výživné teda bolo možné najskôr od tohto dátumu. Pokiaľ súd prvej inštancie určil výživné „od marca 2020“, a dlh na výživnom vyčíslil od 1.3.2020, táto časť rozsudku bola nielen neurčitá, ale zároveň bola aj v rozpore s § 77 ods. 1 Zák. o rodine. Z uvedených dôvodov odvolací súd nemohol potvrdiť rozsudok v napadnutých výrokoch ako vecne správny, aj keď rozsah výživného bol určený správne, ale musel rozsudok v napadnutom výroku o určení výživného a v súvisiacom výroku o dlhu na výživnom zmeniť podľa § 388 CSP tak, ako to vyplýva z výrokovej časti tohto rozsudku.

21. Vzhľadom k tomu, že súd prvej inštancie nesprávne určil dlh na výživnom od 1.3.2020 a odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie o výživnom od 17.3.2020, bolo potrebné rozhodnúť o dlžnom výživnom od 17.3.2020 do 30.11.2020. Dlžné výživné odvolací súd vypočítal na 1.018,06 Eur ako súčet výživného 960 Eur za 8 mesiacov od apríla 2020 do októbra 2020 (120 Eur x 8) a 58,06 Eur za 15 dní marca 2020 (120 Eur / 31 x 15), pretože nebolo zistené, že by si povinná v tomto období plnila svoju výživovaciú povinnosť v peňažnej forme. Odvolací súd vzhľadom na súhlasné stanovisko navrhovateľa povolil povinnej splácať vypočítané dlžné výživné s bežným výživným po 50 Eur mesačne, pričom takto upravená splatnosť spĺňa účel výživného, neprímerane nezasiahne do majetkovej sféry povinnej a umožní jeho zaplatenie v primeranej lehote 20 mesiacov. Pre úplnosť je potrebné dodať, že rozsudky o výživnom sú vykonateľné ich doručením (§ 44 CMP), čím zákonodarca opätovne zdôrazňuje prioritu plnenia výživného vo vzťahu k iným záväzkom povinného.

22. O trovách odvolacieho konania odvolací súd nerozhodoval, pretože žiadny z účastníkov si neuplatnil nárok na ich náhradu.

23. Rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Uvedená povinnosť neplatí, ak je :
dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania.